

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Mgr. L. S.**, proti žalované: **Česká advokátní komora**, se sídlem Národní 118/16, Praha 1, proti rozhodnutí představenstva žalované ze dne 21. 6. 2022, čj. P 34/2021-027, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, čj. 9 A 66/2022-205,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 8. 2023, čj. 9 A 66/2022-205, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podstata sporu v dané věci se týká zákonnosti rozhodnutí o vyškrtnutí žalobce ze seznamu advokátů. Nejvyšší správní soud se však zde zabývá především přezkoumatelností rozsudku Městského soudu v Praze, který projednával žalobu proti tomuto rozhodnutí. Pro úplnost lze dodat, že žalobce se již též domáhal opětovného zápisu do seznamu advokátů a umožnění složení advokátního slibu, což mu žalovaná neumožnila. V této linii sporu, která se týká ochrany žalobce před tvrzeným nezákonným zásahem žalované, již Nejvyšší správní soud rozhodoval (rozsudek z 21. 2. 2025, čj. 8 As 264/2023-88, S. I).

[2] Žalovaná vyškrtla v záhlaví označeným rozhodnutím žalobce ze seznamu advokátů z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 písm. a) a písm. c) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii. Žalobce byl jednak podle žalované odsouzen v Rakousku a jeho trestná činnost (prodej omamných látek většímu počtu osob) ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Jednak při zápisu do seznamu advokátů nesplňoval podmínku bezúhonnosti dle § 5 odst. 1 písm. d) téhož zákona.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované u městského soudu, který žalobu výše uvedeným rozsudkem zamítl. Městský soud v rozsáhlé žalobě, kterou žalobce průběžně doplňoval (doplnění a vyjádření ze dne 10. 8. 2022, 2. 9. 2022, 29. 9. 2022, 8. 11. 2022, 29. 1. 2023 a 17. 8. 2023) identifikoval celkem deset okruhů žalobních námitek.

[4] Předně se (k prvnímu a druhému okruhu) neztotožnil s namítanou nicotností napadeného rozhodnutí. Představenstvo žalované bylo věcně příslušné k jeho vydání a splňuje i formální předpoklady. Důvodnou neshledal ani námitku chybějícího podpisu rozhodnutí a oznámení o zahájení řízení. Žalovaná vedla elektronický spis obsahující originály dokumentů a bylo tak dostatečné, aby byly podepsány (jen) elektronickým podpisem. Soud přisvědčil žalobci v dílčí námitce ohledně nedostatků výňatku ze zápisu jednání žalované, ty však byly zhojeny předloženým úplným zápisem. Předložené dokumenty dostatečně osvědčují, že vydání napadeného rozhodnutí předcházelo ústní jednání, na němž bylo provedeno dokazování, o neprovedených důkazech bylo řádně rozhodnuto, o výroku hlasováno a byl vyhlášen. Soud nepřisvědčil ani dalším procesním žalobním námitkám, které se týkaly především nedostatků zápisu, zastoupení předsedy žalované i toho, že některé úkony neměly být činěny oprávněnými úředními osobami. Nesouhlasil se žalobcem ani v tom, že by se na provádění úkonů správního řízení podílely osoby neoprávněné.

[5] V případě třetího okruhu námitek městský soud neshledal vady ve vedení správního spisu, které by způsobovaly nezákonnost rozhodnutí. Žalobce se navíc s dokumenty, na které poukazoval, mohl seznámit a měl prostor se k nim vyjádřit. Dokumenty, které byly zažurnalizovány do spisu až po vydání rozhodnutí představují podklady známé žalované z její úřední činnosti. Jde-li o včasnost omluvy (čtvrtá námitka), zde se soud plně ztotožnil se žalovanou, podle níž omluva má být činěna bezodkladně. Žalobce bezdůvodně oddaloval okamžik omluvy, v čemž lze i s ohledem na judikaturu spatřovat znaky obstrukčního jednání. Žalobce se navíc z jednání omlouval opakovaně a žádal jeho odročení. Soud neshledal důvodnou ani námitku (pátou) týkající se změny předmětu řízení. Ten se nijak neměnil, navíc v celém jeho průběhu bylo zkoumáno jediné (totožné) odsouzení žalobce.

[6] Šestý okruh námitek se týkal toho, zda bylo Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje oprávněno postupem dle § 10 odst. 1 zákona č. 269/1994 Sb., o rejstříku trestů a evidenci přestupků (dále jen „zákon o rejstříku trestů“) získat opis z evidence rejstříku trestů žalobce, ačkoli nebyl sepsán záznam o zahájení úkonů trestního řízení. K tomu soud poukázal na institut šetření dle § 158 odst. 1 trestního řádu ve spojení s § 69 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. I před sepsáním záznamu o zahájení úkonů trestního řízení provádí policista šetření v souladu s § 158 odst. 1 trestního řádu. Pokud se tedy dle § 10 odst. 1 zákona o rejstříku trestů pro potřeby trestního řízení vydává opis orgánům činným v trestním řízení, byla tato podmínka naplněna, a opis byl vydán a vyžádán pro potřeby trestního řízení. Policejní orgán navíc takto postupoval v důsledku podaného trestního oznámení pro podezření z trestného činu podvodu. Toho se měl žalobce dopustit tím, že měl uvést v omyl orgány žalované, kterým zatajil odsouzení za trestnou činnost v Rakousku. Vyžádání opisu z rejstříku trestů proto bylo pro policejní orgán naprosto logickým krokem. Nelze přijmout závěr, že policejnímu orgánu muselo být ihned zjevné, že o trestný čin nejde. Závěru o zákonnosti postupu dle § 10 odst. 1 zákona o

pokračování

rejstříku trestů nebrání ani skutečnost, že policejní orgán po šetření uzavřel, že nebyly zjištěny skutečnosti, jež by svědčily spáchání trestného činu. Opis z evidence rejstříku trestů se dostal do dispoziční sféry žalované zákonným způsobem a byly splněny podmínky pro jeho užití v řízení žalovanou. Jde-li o podnět krajského ředitelství policie z 9. 6. 2021 k zahájení kárného řízení, ten je třeba chápat jakožto procesní postup *per analogiam* k § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu.

[7] Žalovaná v dané věci shromáždila dostatečné podklady, které správně vyhodnotila. Především vycházela z přímého důkazu (zvláštní část opisu z evidence rejstříku trestů z 9. 6. 2021) ve spojení s nepřímými důkazy (usnesení Krajského soudu v Brně sp. zn. 1 Nt 415/2015 a sp. zn. 1 Nt 415/2015). Ty dostatečně podpořily skutková zjištění ze zmíněného opisu. Žalovaná tedy vycházela z uceleného řetězce důkazů svědčících o odsouzení žalobce. Ten naproti tomu nepředložil takový důkaz, jež by mohl závěry žalované vyvrátit (uvedené městský soud vztáhl na žalobcem předkládané výpisy z evidence rejstříku trestů a listinu *Nahlédnutí do opisu z evidence rejstříku fyzických osob*). K otázce, proč není odsouzení po jeho zaházení evidováno ve zvláštní části opisu z evidence rejstříku trestů, soud uzavřel, že důvodem toho je systém notifikací ECRIS. Vyjádření Rejstříku trestů pak byla žalovaná oprávněna získat na základě naplňování zásady obsažené v § 8 odst. 2 správního řádu.

[8] K sedmé a osmé žalobní námitce, které se týkaly jednak toho, že údajný rozsudek byl zaházen, resp. nutnosti posuzovat konkrétní okolnosti případu, městský soud předně k výkladu podmínky bezúhonnosti odkázal na judikaturu shrnutou v rozsudku NSS ze dne 17. 12. 2018, čj. 7 As 269/2018-39. Názor žalobce, podle něhož by nebylo možné advokáta vyškrtnout ze seznamu advokátů postupem dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii za situace, kdy již začal splňovat veškeré podmínky dle tohoto zákona, by ve svém důsledku vedl k ochraně porušení práva. Žalovaná shromáždila ucelený řetězec důkazů, z nějž bylo patrné, že žalobce byl zapsán do seznamu advokátů, ačkoli nesplňoval podmínku bezúhonnosti. Dosáhl zápisu porušením práva (nezákonně zatajil odsouzení v Rakousku), a zároveň obcházením zákona. Žalovaná tak v souladu se zákonem uzavřela, že jsou zde důvody pro vyškrtnutí žalobce dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii. Městský soud dodal, že byť je mu znám rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 3603/2018, je nutné podmínku doby pěti let od znovuoobnovení bezúhonnosti nepočítat pouze od právní moci odsuzujícího rozsudku v trestní věci, nýbrž je nezbytné vážit konkrétní okolnosti případu tak, aby nedocházelo k obcházení daného pravidla, jehož smyslem je právě to, aby po dobu 5 let nemohl pravomocně odsouzený advokát dané povolání vykonávat.

[9] Jde-li o plnění požadavků na použití § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii vyplývajících z judikatury (posouzení individuální závažnosti konkrétního trestného činu z hlediska možnosti ohrožení důvěry v řádný výkon advokacie), není k provedení tohoto posouzení nutně nezbytné disponovat odsuzujícím rozsudkem. Žalovaná nemá k dispozici procesní nástroj, jímž by mohla účinně žádat poskytnutí rozsudku. V takovém případě by žalobce profitoval z faktu, že své odsouzení zatajil. Ucelený řetězec důkazů skýtal dostatečný rámec o charakteru a závažnosti trestného činu, za nějž byl žalobce odsouzen. K tomu městský soud odkázal na obsah zmíněného usnesení sp. zn. 1 Nt 415/2015. Žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně vysvětlila, že obchodování s drogami je obecně

nepřijatelným závažným protiprávním jednáním. Právě proto je v obecné rovině způsobilé ohrozit nejen důvěryhodnost konkrétního advokáta, který se jej dopustil, ale také obecnou důvěru v řádný výkon advokacie všemi advokáty, dobrou pověst a důstojnost celého stavu. Žalovaná dále výstižně uvážila konkrétní skutkové okolnosti.

[10] Důvodnou městský soud neshledal ani (devátou) žalobní námitku týkající se chybějících nezbytných náležitostí výroku napadeného rozhodnutí. Ten byl v dané věci dostatečně jasný, přesný, srozumitelný a určitý. Nedošlo ani k nepřipustné změně výroku vyhlášenému na zasedání (jednání) představenstva žalované. Městský soud se neztotožnil ani s (desátým) okruhem žalobních námitek týkajícím podjatosti všech úředních osob, které se na dané věci podílely.

II. Obsah kasační stížnosti

[11] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost (i v tomto případě značně rozsáhlou). Předně namítá, že městský soud založil rozsudek na skutečnostech plynoucích z důkazů (listin), přestože vůbec neprováděl dokazování. To je v rozporu s § 77 odst. 1 s. ř. s. Soud navíc nemá listiny hodnotit jako první. Soud měl žalobou napadené rozhodnutí kvůli nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu zrušit. Největší pochybení se v tomto směru týká údajného úplného zápisu z 8. schůze představenstva žalované, který nikdy nebyl součástí správního spisu (elektronického ani listinného), což potvrdila i žalovaná při jednání u soudu. To, že uvedená listina chybí ve správním spise, mělo zásadní vliv na závěr o nezákonnosti (nicotnosti) rozhodnutí žalované. Stěžovatel již v žalobě namítal, že ve spisu není žádná listina zachycující, zda bylo rozhodnuto po poradě, hlasováno (a s jakým výsledkem), resp. že bylo rozhodnutí vůbec vyhlášeno. V návaznosti na to v bodech 11-27 kasační stížnosti uplatnil (aniž by na příslušné části odkázal) stejný text jako v žalobě (body 22-34) ve spojení s vyjádřením z 8. 11. 2022 (body 43-46). Sám městský soud podle stěžovatele považoval chybějící úplný zápis ve správním spisu za zásadní vadu (což plyne z dotazů při jednání). Nevyvodil z toho však žádné důsledky. Ani žalovaná nenavrhla dané listiny (úplný zápis, prezenční listinu, písemnou verzi spisu) jako důkaz. Po skončení správního řízení nelze do správního spisu nic zakládat. Nestandardní je i to, že si soud uvedené listiny vyžádal u žalované telefonicky pouhý den před jednáním. Stěžovatel byl před jednáním nahlížet do spisu a mohl důvodně předpokládat, že žádné takové listiny neexistují. Doplnění dokazování před soudem neslouží ke zhojení vad předchozího řízení. Rozhodnutí žalované je nicotné (nebylo o něm hlasováno, nebylo přijato potřebným počtem hlasů, ani nebylo řádně vyhlášeno). Tomu, že prezenční listina a úplný zápis mohly být vyhotoveny až zpětně, svědčí to, že nejsou součástí žádné „verze“ správního spisu a o úplném zápisu neexistuje ve spisu žádná zmínka. Ve skutečném zápisu není nic o tom, že se jedná o „výňatek“. Ze správního spisu ani neplyne nic o „interní spisové službě“, na kterou se žalovaná odvolává.

[12] Stěžovatel nesouhlasí s městským soudem ani v tom, že žalovaná vede dva spisy (listinný a elektronický). Správní orgán nemůže nepřezkoumatelně „odkudsi“ po delší době předložit listiny a zhojit tak vady listin založených ve spisu. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudky NSS z 2. 6. 2020, čj. 8 Afs 115/2018-110, a z 22. 1. 2004, čj. 4 Azs 55/2003-51. Správní soudnictví není pokračování správního řízení. Městský soud měl rozhodnutí žalované zrušit pro porušení § 17 odst. 1 správního řádu. K jejímu vysvětlení, podle něhož

pokračování

k nezaložení uvedených listin do spisu došlo tím, že šlo o jednání neveřejné, stěžovatel uvedl, že žalovaná zaměňuje pojmy „neveřejný“ a „tajný“, což přejal i městský soud. Navíc je to v rozporu s čl. 8 odst. 8 organizačního řádu žalované.

[13] Dále se stěžovatel vymezuje proti závěru městského soudu, který neshledal rozpor § 16c odst. 2 zákona o rejstříku trestů s ústavním pořádkem. Tento závěr je zcela nepřezkoumatelný a nadto zjevně nesprávný. V této souvislosti pak později v kasační stížnosti (body 77-86) připojuje podrobnou argumentaci týkající se tvrzené protiústavnosti, a to ve shodném znění jako v bodech 5-14 vyjádření ze 17. 8. 2023 (pouze „nadepsaný soud“ zde nahradil „Nejvyšším správním soudem“).

[14] Napadenému rozsudku stěžovatel dále vytýká, že se nevypořádal se všemi žalobními body a navrženými důkazy. V dané věci je nepřijatelný závěr, podle něhož soud nemusí reagovat na všechny jednotlivé žalobní námitky. Nešlo zde o případ, kdy by závěry soudu konzumovaly i reakce na veškeré jednotlivé námitky stěžovatele. V tomto směru neobstojí ani závěr městského soudu (v bodě 69), podle něhož se žalovaná vypořádala se všemi zásadními námitkami stěžovatele. Ty se totiž týkaly okolností jejího rozhodování, s nimž se ani vypořádat nemohla. Za alarmující pak stěžovatel považuje závěr městského soudu v bodě 70 rozsudku, který v rozporu s judikaturou zlehčuje význam daného řízení a naznačuje, že vzhledem k jeho předmětu nebylo zapotřebí se nijak zvlášť zabírat procesními námitkami. Zde stěžovatel odkazuje na rozsudek NSS z 13. 2. 2007, čj. 4 As 7/2006-73, z něhož plyne závažnost rozhodnutí o vyškrtnutí ze seznamu advokátů pro vyškrtnutou osobu.

[15] Stěžovatel nesouhlasí ani s tím, že městský soud pro nadbytečnost neprováděl stěžovatelem navržené důkazy, neboť postačuje spisový materiál. Tím byl stěžovatel zkrácen v možnosti reálně v řízení procesně vystupovat. Městský soud mu neumožnil pokusit se prokázat svá tvrzení. Není navíc zřejmé, proč si tedy městský soud vyžadoval od Rejstříku trestů vyjádření a od žalované další listiny. Městský soud řádně neprovedl ani důkaz v podobě přípisu Rejstříku trestů z 29. 5. 2023 (a souvisejících listin). Při jednání jen přípis neurčitě a ledabyly zmínil. Městský soud tedy nemohl na těchto neprovedených důkazech založit svůj rozsudek. Stěžovatel se nicméně k těmto listinám „z opatrnosti“ vyjadřuje (body 74-76 kasační stížnosti, které jsou identické s body 2-5 vyjádření ze 17. 8. 2023). „V předstihu“ se pak stěžovatel (bod 82 kasační stížnosti) vyjadřuje i k listinám, které podle něj doposud nebyly řádně provedeny jako důkaz (přípis Rejstříku trestů a související listiny), k čemuž používá shodný text jako v bodě 15 vyjádření ze 17. 8. 2023 (a to včetně dovětky, že na „podané žalobě trvá“).

[16] Městský soud nepřihlédl ani k odkazům stěžovatele na rozhodnutí žalované v jiných věcech. Nešlo přitom o uplatnění nového žalobního bodu, ale o doplnění právní argumentace, podle níž žalovaná postupuje disproporčně vůči stěžovateli oproti jiným advokátům. Stěžovatel navíc není nijak omezen v navrhování důkazů (to lze činit i po uplynutí lhůty k podání žaloby). Stěžovatel pak v kasační stížnosti (její body 91-96) opakuje argumentaci uplatněnou již v jeho vyjádření ze 17. 8. 2023 (viz jeho body 17-22).

[17] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem městského soudu k chybějícímu podpisu předsedy žalované na originále rozhodnutí a oznámení o zahájení řízení. Ten je opět postaven na nepodloženém tvrzení žalované, že vede elektronický spis. Rozhodný je listinný

spis a pokud žalovaná případně nechávala některé listiny pouze někde v počítači uložené, nemůže to jít k tíži stěžovatele. Pokud soud obě listiny kvalifikoval jako originály, chybí k tomu podklad. Městský soud se nevypořádal s argumentací stěžovatele, že za originály je nutno považovat ty ve spisu listinném. V návaznosti na to pak stěžovatel v kasační stížnosti přdestřel obsáhlou argumentací, na základě které dovozuje, že rozhodnutí žalované je nezákonné a nicotné. Tato argumentace (body 99-114 kasační stížnosti) je identická s textem žaloby (body 5-20). Dodal, že za originál rozhodnutí nelze považovat jeho elektronické vyhotovení. Správní spis obsahuje skutečný (původní) písemný originál, který však neobsahuje zákonem stanovené náležitosti. Příléhavý zde nemůže být ani odkaz žalované na rozsudek NSS z 18. 9. 2014, čj. 9 As 34/2014-76.

[18] Nepravdivé je i tvrzení žalované, že její rozhodnutí mělo být vydáno elektronicky s elektronickým podpisem. Spis neobsahuje konverzi údajného (původního) elektronického originálu a stěžovateli ani nebylo doručováno rozhodnutí žalované opatřené elektronickým podpisem. Ani s tím se městský soud vůbec nevypořádal. Mimo to je na odesílateli, aby prokázal obsah odeslané zprávy. Za absurdní stěžovatel považuje závěr městského, že osobně nepřítomný tajemník žalované mohl figurovat jako osoba ověřující správnost zápisu, jestliže se navíc připojil až se zpožděním. Městský soud se řádně nevypořádal ani s jeho námitkou stran neprokázání pověření předsedy žalované k jeho zastupování JUDr. M. N. Na to stěžovatel uvádí (body 122 a 123 kasační stížnosti) shodný text, který již uplatnil ve vyjádření z 29. 1. 2023 (bod 56), k němuž doplnil text vyjádření z 8. 11. 2022 (bod 46). Městský soud bagatelizoval nepřítomnost předsedy žalované při schůzi představenstva a s námitkami stěžovatele se nevypořádal. Stěžovatel se ohrazuje i proti závěru městského soudu v bodě 92 rozsudku, který je v rozporu se správním řádem. Požadavek, aby bylo ve spisu uvedeno i datum založení jednotlivých listin není samoučelný a v daném případě byl porušen. Není pravdou, že listiny jsou ve spisu založeny chronologicky. Městský soud se nevýstižně vypořádává i s námitkou o založení matričního listu a výpisu z kárné evidence do správního spisu až po skončení řízení. Nejde o to, jestli měla žalovaná povědomí z úřední činnosti o obsahu těchto listin, ale jde o to, že stěžovatel do vydání rozhodnutí nemohl být seznámen s jejich obsahem a k tomu se jakkoli vyjádřit.

[19] Stěžovatel nesouhlasí ani s argumentací městského soudu ve vztahu k údajné nedůvodnosti omluvy z ústního jednání žalované. Zde v kasační stížnosti stěžovatel uplatnil shodný text jako v žalobě ve spojení s jeho dalším podáním v řízení před městským soudem (body 130-134 kasační stížnosti a bod 40 žaloby, resp. body 52-55 vyjádření z 29. 1. 2023). S námitkami stěžovatele se městský soud řádně nevypořádal. Pokud se navíc městský soud pokouší poukazovat na opakované žádosti stěžovatele o odročení jednání, pak je nutno upozornit, že ty byly vždy objektivního či různorodého charakteru. Onemocnění COVID-19 si stěžovatel účelově nevymyslel, ani objektivní kolizi s jednáním v jiné věci.

[20] Městský soud rovněž řádně nereagoval na námitky stěžovatele ve vztahu k vadám oznámení o zahájení správního řízení. K tomu stěžovatel v kasační stížnosti (body 137-145) nejprve bez dalšího uvádí totéž, co v žalobě (její body 35-37) ve spojení s dalšími podáními (bod 20 vyjádření z 2. 9. 2022 a body 47-51 vyjádření z 8. 11. 2022). Ani těmito námitkami se podle stěžovatele městský soud nezabýval a pouze zopakoval argumentaci žalované.

pokračování

[21] V další části kasační stížnosti se stěžovatel zaměřuje na otázku nepřípustnosti důkazu opisem z evidence z rejstříku trestů. Zde opět nejprve bez dalšího uvádí rozsáhlou argumentaci (body 147-173 kasační stížnosti), která je shodná s textem žaloby (body 58-84). Dodává, že ani na tuto argumentaci nereagoval městský soud řádně, neboť odkázal na odbornou literaturu, z níž však jeho závěry neplynou, naopak jsou v rozporu se stěžovatelem citovanou komentářovou literaturou. Napadený rozsudek je navíc nekonzistentní, neboť v bodě 60 vysvětluje zamítnutí podstatné části důkazů stěžovatele, zatímco dle bodu 61 si vyžádal žalovanou fakticky ani nenavrhovaný důkaz spočívající ve vyjádření od Rejstříku trestů. Městský soud též pochybil v bodě 118 napadeného rozsudku při počítání (pětileté) doby, po kterou se advokát nepovažuje za osobu bezúhonnou. Tyto jeho závěry jsou v rozporu s rozsudkem Nejvyššího soudu z 31. 7. 2018, sp. zn. 33 Cdo 3603/2017. K tomu stěžovatel uvádí i argumentaci (body 181 a 182 kasační stížnosti), která je identická s tou ve vyjádření z 8. 11. 2022 (body 38 a 39).

[22] Stěžovatel nesouhlasí ani se závěrem městského soudu, podle něhož žalovaná podrobně vysvětlila, že obchodování s drogami je obecně nepřijatelným závažným protiprávním jednáním. Jde o neodůvodněné holé konstatování. Nesouhlasí ani s tím, že by žalovaná shromáždila ucelený řetězec důkazů svědčících o odsouzení stěžovatele. Ve spisu nikdy nebyl založen odsuzující rozsudek. V návaznosti na to je podle stěžovatele *prima facie* kasační stížnost důvodná. Totožnou formulaci použil již v žalobě (pouze nahradil „žalobu“ „kasační stížností“), načež v kasační stížnosti předkládá další rozsáhlou argumentaci (body 185-207), která je shodná s příslušnou částí žaloby (její body 108-130).

[23] Stěžovatel dále připomíná, že již ve správním řízení předložil k vyvrácení důvodnosti daného řízení veřejnou listinu v podobě nahlédnutí do opisu z evidence rejstříku trestů z 11. 4. 2022 (podle toho není evidováno ve vztahu ke stěžovateli jakékoli odsouzení pro trestný čin, a to ani zahlazené či jiné, a to ani ve zvláštní části evidence). Na to navázal argumentací (body 210-214 kasační stížnosti), která je shodná s textem jeho vyjádření z 10. 8. 2022 (body 4-8). Závěrem kasační stížnosti pak stěžovatel považuje za absurdní závěry městského soudu, podle nichž obcházel zákon tím, že bezúhonnost dokládal výpisem z evidence rejstříku trestů, v němž se odsouzení v Rakousku neuvádělo. Za nejisté pak označil odůvodnění napadeného rozsudku v části týkající se námitky podjatosti úředních osob. Sám městský soud si byl vědom toho, že stěžovatel tím nevznáší námitky proti procesnímu postupu žalované.

III. Obsah vyjádření žalované

[24] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhla její zamítnutí. Stěžovatel podle ní v podstatě opakuje argumentaci, s níž se již vypořádala v žalobou napadeném rozhodnutí a v předchozích vyjádřeních. Stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvádí, jak dopadlo jeho trestní řízení v Rakousku. Tvrzení, že nebyl nikdy odsouzen za trestný čin, svědčí o nedostatku jeho sebereflexe. Nedostatky výňatku ze zápisu ze schůze představenstva žalované nemohou mít za následek nezákonnost jejího rozhodnutí, a to tím spíše, že při tomto jednání byly fakticky provedeny pouze listinné důkazy založené ve spisu. Správní spisy žalované vedené v řízení o vyškrtnutí ze seznamu advokátů byly Nejvyššímu správnímu soudu opakovaně předloženy. Ten k obsahu a formě zápisu ze schůze neměl výhrady.

[25] Správní soud nemusí reagovat na každý argument v žalobě, a to tím spíše, pokud jsou podání stěžovatele tak rozsáhlá. Podstatné je, zda se soud vypořádal s obsahem a smyslem žalobní argumentace, což městský soud učinil. Žalovaná souhlasí též s posouzením toho, proč řízení o vyškrtnutí advokáta ze seznamu advokátů zde nemá charakter řízení o trestní sankci. Soud nemá povinnost provést všechny navržené důkazy. Městský soud zdůvodnil, proč některé neprovedl. V plném rozsahu se vyrovnal i s námitkami ohledně údajně chybějícího podpisu předsedy žalované na rozhodnutí a oznámení o zahájení správního řízení. Tyto námitky vycházejí z nesprávného předpokladu, že listina „papírového“ spisu je originálem rozhodnutí. Tím je ve skutečnosti jeho elektronická verze podepsaná elektronicky předsedou žalované, kterou žalovaná doručila stěžovateli do jeho datové schránky. Žalovaná dále již v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podrobně s odkazem na relevantní judikaturu zdůvodnila, proč omluva stěžovatele z jednání nebyla včasná a řádná. Žalobce opakovaně argumentuje i rozsudkem Nejvyššího soudu sp. zn. 33 Cdo 3603/2018. Městský soud však v napadeném rozsudku přiléhavě vysvětlil, proč je situace v případě stěžovatele odlišná, přičemž by bylo krajně nespravedlivé, aby stěžovatel, který opakovaně zamlčoval žalované skutečnosti zásadní pro jeho způsobilost k výkonu advokacie, byl ve výhodnějším postavení než advokát (koncipient), který řádně splnil oznamovací povinnost. Stěžovatel pomíjí, že ani jím nezpochybněné vzetí do vazby žalované neoznámil, přestože šlo o zákonný důvod pro pozastavení jeho výkonu právní praxe advokátního koncipienta.

[26] Argumentace stěžovatele dále obsahuje nejen nepřesná, ale též zcela nepravdivá tvrzení. To se týká například jak vyhlášení rozhodnutí žalované, tak založení matričního listu a výpisu z kárné evidence do správního spisu. Veřejné hlasování neznamena, že se průběh hlasování oznamuje veřejnosti, nýbrž, že v rámci hlasování svou vůli projevují hlasující veřejně. Pokud stěžovatel tvrdí, že procesní obrana žalované o údajně neveřejném charakteru jednání je v rozporu s jejím organizačním řádem, pak zcela pomíjí jeho čl. 8 odst. 5. Pro danou věc není relevantní ani odkazovaný rozsudek čj. 4 Azs 55/2003-51, přičemž ani jeden z případů, na něž stěžovatel odkazuje, se netýkal vyškrtnutí advokáta z důvodu dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o advokacii. Žádný právní předpis nestanoví, že by předseda žalované musel místopředsedu ke svému zastupování pověřit písemně. Oprávnění místopředsedů zastupovat předsedu, pokud nemůže dočasně svou funkci vykonávat, neplyne z čl. 8 odst. 6, na který stěžovatel odkazuje, ale z čl. 13 odst. 3 organizačního řádu žalované. Z něj pak rozhodně neplyne ani to, že tajemník žalované musí zápis osobně vyhotovit. Nepravdivé je tvrzení, že se v den jednání nebylo možno žalované dovolat.

[27] Krajský soud též správně zhodnotil, proč trestná činnost stěžovatele ohrožuje důvěru v řádný výkon advokacie. Údajnou nezákonností důkazů provedených žalovanou se městský soud taktéž podobně zabýval a srozumitelně zdůvodnil, proč byla žalovaná oprávněna použít jako důkaz opis z evidence rejstříku trestů z 9. 6. 2021, který obdržela od Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje. Stěžovatel se opět ve svůj prospěch využít situaci, kdy opakovaně porušil povinnost oznámit žalované závažné skutečnosti významné pro jeho zápis do seznamu advokátů. Jím navrhovaný postup by ve skutečnosti znamenal přiznání právní ochrany porušení práva, neboť advokát (žadatel o zápis), který své odsouzení zatají, by byl v privilegované pozici oproti advokátovi, který je žalované náležitě oznámí. Žalovaná plně souhlasí se závěrem soudu, že je vždy nezbytné zvážit konkrétní

pokračování

okolnosti případu tak, aby nedocházelo obcházení pravidla, jehož smyslem a účelem je, aby pravomocně odsouzený advokát nemohl po dobu pěti let vykonávat advokacii. Vyjádření ke kasační stížnosti pak žalovaná doplnila ještě odkazem na rozsudek NSS z 2. 2. 2024, čj. 6 As 275/2023-19, č. 4651/2025 Sb. NSS, jehož závěry jsou plně použitelné i v nynější věci ve vztahu k posouzení podmínky bezúhonnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[28] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[29] Přestože stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje na všechny zákonem předvídané důvody pro její podání [tedy na § 103 odst. 1 písm. a) – e) s. ř. s.], jeho námitky svým obsahem směřují především do nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (té se věnuje část IV.2 tohoto rozsudku). Zbývající námitky (převážně procesního charakteru) jsou pak řešeny v části IV.3.

[30] Úvodem lze ještě předeslat, že Nejvyšší správní soud ve shora zmíněné související věci rozsudkem S. I rozsudek městského soudu ve věci opětovného zápisu stěžovatele zrušil. Současně z tohoto rozsudku mimo jiné také plyne, že se Nejvyšší správní soud vzhledem k opakovanému tvrzení stěžovatele, že odsouzen nebyl, pokusil informace o tvrzeném odsouzení potvrdit (vyvrátit) cestou přímého a bezprostředního důkazu, tedy informace od rakouských orgánů a žádal od rakouských orgánů mimo jiné zaslání trestního rozsudku (popř. sdělení o tom, že takové rozhodnutí neexistuje). Rakouské orgány však odmítly žádosti vyhovět, a to z toho důvodu, že dle jejich názoru neexistuje žádný právní předpis, který by v dané věci vyhovění žádosti umožňoval (viz bod 43 rozsudku S. I).

[31] Nejvyšší správní soud se i s ohledem na vyjádření žalované a podobu odůvodnění podané kasační stížnosti nejprve zabýval její přípustností. Nelze totiž přehlédnout (jak ostatně též plyne i ze shora provedené reprodukce), že odůvodnění kasační stížnosti představuje vnitřně nijak nečleněný kompilát rozsáhlých částí různých podání stěžovatele uplatněných již v řízení o žalobě (ty jsou často bez bližšího vysvětlení a jasného odkazu do textu kasační stížnosti doslova převzaty). K některým argumentům se stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně vrací (systematicky jeho argumentace na sebe místy nenavazuje). Jistě je třeba respektovat, že je zcela na stěžovateli, jak hodlá svoji kasační argumentaci koncipovat (z hlediska formy, obsahu i rozsahu). Přesto si nelze odpustit poznámku, že přehlednosti kasačního přezkumu stěžovatelem zvolené podoba odůvodnění kasační stížnosti rozhodně příliš neprospívá, v některých částech pak nutně vede k závěru o její nepřípustnosti (viz část IV. 1 tohoto rozsudku).

IV.1 Nepřípustné kasační námitky

[32] Kasační stížnost lze podat jen z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost podaná z jiných důvodů je nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatel musí reagovat na argumentaci krajského (městského) soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry,

kteřé soud v napadeném rozsudku uvedl, nesprávné. Musí tedy vylicít, kterých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl soud vůči němu dopustit v procesu vydání rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnost (rozsudek rozšířeného senátu NSS z 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudek NSS z 24. 1. 2023, čj. 6 As 358/2021-38, bod 11). Pokud tak neučiní a pouze znovu zopakuje námitky, které uvedl v řízení před krajským (městským) soudem, aniž by jakkoliv reflektoval argumentaci krajského soudu, pak za předpokladu, že uvedené námitky krajský (městský) soud vypořádal a nelze v jejich opakování spatřovat setrvání na dříve vznesené argumentaci, která je nadále schopná obstát proti závěrům krajského (městského) soudu, nejsou takové námitky přípustné (usnesení NSS z 10. 9. 2009, čj. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS; z 15. 9. 2009, čj. 6 Ads 113/2009-43; nebo ze 14. 6. 2016, čj. 1 As 271/2015-36, body 10-14). Pro úplnost lze dodat, že obecně formulované námitky, ze kterých není zřejmé, z jakého konkrétního důvodu stěžovatel rozhodnutí krajského soudu napadá, také nejsou přípustné (usnesení NSS z 26. 4. 2023, čj. 8 As 163/2021-59).

[33] Za přípustnou kasační námitku předně nelze považovat poznámku stěžovatele, podle níž je absurdní závěr městského soudu, že „obcházel zákon“, pokud svou bezúhonnost dokládal výpisem z evidence trestů neuvádějící odsouzení v Rakousku. Zmínka městského soudu o „obcházení zákona“ (viz bod 117 rozsudku) nepředstavuje nosný argument napadeného rozsudku, ostatně ani sám stěžovatel otázku obcházení zákona nad rámec vysloveného nesouhlasu nijak dále nerozvíjí. Stejně tak není zřejmé, na základě jakých konkrétních argumentů stěžovatel zpochybňuje závěry městského soudu týkající se tvrzené podjatosti úředních osob. Poukaz stěžovatele na „nejisté“ odůvodnění městského soudu, resp. jeho spekulace o důvodu použití konkrétních slov (a uvozovek) ze strany městského soudu, přípustnou kasační argumentaci taktéž nemohou představovat.

[34] Stěžovatel v kasační stížnosti taktéž namítá, že závěry městského soudu v bodě 118 napadeného rozsudku [týkající se posuzování bezúhonnosti stěžovatele ve smyslu § 5 odst. 1 písm. d) zákona o advokacii] jsou v příkrém rozporu se shora již zmiňovaným rozsudkem sp. zn. 33 Cdo 3603/2017. Tuto část kasační stížnosti pojal stěžovatel tak, že konstatoval rozpor závěrů městského soudu s odkazovaným rozsudkem a jeho nesprávnost (body 177 a 178 kasační stížnosti). Vedle toho citoval část odůvodnění napadeného rozsudku a část odůvodnění odkazovaného rozsudku Nejvyššího soudu, k čemuž bez bližšího vysvětlení připojil argumentaci, která již byla součástí jeho podání v řízení před městským soudem (body 38 a 39 vyjádření z 8. 11. 2022). Byť v obecné rovině si lze představit, že nesouhlas žalobce se závěrem krajského soudu je možno (přípustně) zpochybnit poukazem na rozpor takového závěru s existující judikaturou, v nyní projednávané věci nelze přehlédnout, že stěžovatel reaguje pouze na jeden z bodů širšího odůvodnění městského soudu k otázce posuzování bezúhonnosti (viz body 115-117 rozsudku městského soudu). Především se již ale městský soud (ve stěžovatelem odkazovaném bodě 118 rozsudku) zabýval výslovně i zmiňovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu, přičemž srozumitelně a zcela konkrétně vysvětlil, jak se závěry tohoto rozsudku v nynější věci vypořádal. Pokud v reakci na to stěžovatel pouze vysloví obecný nesouhlas s takovými závěry, poukáže na kolizi s uvedeným rozsudkem Nejvyššího soudu a zopakuje předchozí argumentaci uplatněnou již v řízení před městským soudem, jen stěží v tom lze spatřovat reakci na konkrétní závěry městského soudu a přípustné kasační námitky ve smyslu shora reprodukováné judikatury.

pokračování

Nad rámec výše uvedeného lze ostatně dodat, že otázkou posuzování bezúhonnosti stěžovatele (a to i v návaznosti na zmiňovaný rozsudek Nejvyššího soudu) se již zabýval rozsudek *S. I* (viz jeho body 33 a 34), a to mimo jiné s odkazem na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek čj. 6 As 275/2023-19), podle níž zákon o advokacii zahrnuje kromě bezúhonnosti v trestněprávním smyslu i bezúhonnost „stavovskou“, která reflektuje postavení a úlohu advokáta (danou část argumentace stěžovatele v odkazovaném souvisejícím rozsudku neshledal důvodnou).

[35] Za nedostatečnou (nepřípustnou) je pak třeba považovat i argumentaci stěžovatele týkající se neexistence písemného pověření místopředsedkyně žalované k zastupování jejího předsedy. Městský soud zde shledal v postupu žalované vadu, u níž však dovodil, že nemohla mít vliv na rozhodnutí ve věci samé, přičemž vysvětlil důvody, které jej k takovému závěru vedly (viz bod 84 rozsudku). Na to však stěžovatel (vyjma reprodukováného obecného nesouhlasu) reaguje opakováním textu žaloby, aniž se pokusil vyvrátit jasné závěry městského soudu týkající se vlivu uvedené vady na zákonnost rozhodnutí.

[36] Podle Nejvyššího správního soudu pak nelze za přípustnou považovat ani tu část kasační stížnosti (bod 184 a násl.), v níž se stěžovatel vymezuje vůči závěru městského soudu, podle něhož žalovaná shromáždila „ucelený řetězec důkazů“ svědčících o jeho odsouzení. Poukazuje zde na to, že ve spisu nebyl nikdy založen odsuzující rozsudek. K této (taktéž dosti stručné a obecné) námitce Nejvyšší správní soud především uvádí, že městský soud ve vztahu k tomuto závěru vysvětlil, v čem zmíněný „řetězec“ spatřuje (viz zejména bod 108 napadeného rozsudku). Stěžovatel tento řetězec nijak nezpochybňuje a toliko upozorňuje na to, že ve spisu nebyl nikdy založen odsuzující rozsudek. Na jeho založení do spisu nicméně městský soud své závěry nepostavil, a proto ani tato část kasační stížnosti nemůže být přípustná, neboť se se závěry městského soudu míjí. Na výše uvedeném pak nemůže nic změnit ani to, že stěžovatel v navazující části kasační stížnosti převzal text žaloby (její body 108–130). Není z něj totiž zřejmé, jaké konkrétní závěry městského soudu nemohou podle stěžovatele v návaznosti na tuto jeho část žaloby obstát (a to tím spíše, že daná část žaloby označená jako „*Další důvody nezákonnosti žalované*“ se týká různých nedostatků v závěrech a postupech žalované).

[37] Přípustnou pak není ani část kasační stížnosti (viz její body 209–214), v níž stěžovatel uvádí, že již ve správním řízení předložil opis z evidence z rejstříku trestů z 9. 6. 2021. Jak již plyne z reprodukční části tohoto rozsudku, zde stěžovatel zcela bez dalšího přebírá text svého vyjádření z 10. 8. 2022, aniž by bylo (byť nepřímou) zřejmé, co v této souvislosti vytyká městskému soudu. Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud v napadeném rozsudku tuto listinu neopomněl (viz bod 110 rozsudku), tedy tuto část kasační stížnosti nelze považovat ani za přípustné setrvání na již uplatněné (a soudem opomenuté) argumentaci.

[38] Lze dodat, že některé části kasační argumentace jsou přípustné pouze hraničně, u některých (dílčích) částí kasační argumentace Nejvyšší správní soud případně vyslovuje jejich nepřijatelnost níže.

IV.2 Námitky nepřezkoumatelnosti rozsudku

[39] Jde-li o namítanou nepřezkoumatelnost, která má z logiky postupu kasačního přezkumu před posouzením věcných závěrů přednost, lze úvodem připomenout, že dle konstantní judikatury se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje především takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky; dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné či vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by z rozhodnutí nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (viz například rozsudky NSS z 28. 8. 2007, čj. 6 Ads 87/2006-36, č. 1389/2007 Sb. NSS, z 23. 6. 2005, čj. 7 As 10/2005-298, č. 1119/2007 Sb. NSS, či z 11. 8. 2004, čj. 5 A 48/2001-47, č. 386/2004 Sb. NSS). K tomu je nicméně třeba dodat, že k rušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je třeba přistupovat obezřetně. Není totiž porušením práva na spravedlivý proces, jestliže soud nebudeje vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná (nález Ústavního soudu z 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, nebo rozsudek NSS z 4. 3. 2015, čj. 8 Afs 71/2012-161).

[40] Z hlediska četných námitek týkajících se tvrzené nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku stěžovatel nejprve namítl, že se městský soud dostatečně nezabýval jeho návrhem na předložení věci Ústavnímu soudu pro rozpor § 16c odst. 2 zákona o rejstříku trestů s ústavním pořádkem. Shodnou otázkou (tvrzenou vadou odůvodnění rozsudku) se již Nejvyšší správní soud zabýval i v rozsudku *S. I.*, v němž tuto námitku shledal důvodnou (viz body 23 a 24 odkazovaného rozsudku). Nejvyšší správní soud zde mimo jiné dospěl k závěru, že se městský soud „nevypořádal s tvrzením stěžovatele, že vyžádáním dokumentů z úschovny se k údajům z popisu mohou dostat i ty subjekty, které si popis vyžádat nemohou, jako je právě správní soud. Tím, že městský soud ani žalovaná si popis vyžádat nemohou, a přesto se vyžádáním dokumentů z úschovny k informacím z popisu dostat mohou, odůvodňoval stěžovatel tvrzenou protiústavnost § 16c odst. 2 zákona o rejstříku trestů a evidenci přestupků. S touto argumentací se však městský soud nevypořádal. Pouze v obecné rovině uvedl důvody, pro které má za to, že dané ustanovení protiústavní není. To však nereaguje na poměrně podrobnou argumentaci stěžovatele“. Tyto závěry jsou plně přenositelné i na věc nyní projednávanou. I zde totiž stěžovatel v řízení před městským soudem uplatnil podrobnou argumentaci týkající se tvrzené protiústavnosti uvedeného ustanovení zákona o rejstříku trestů (včetně možnosti získat z popisu informace např. ze strany správního soudu), avšak městský soud na tuto část argumentace stěžovatele reagoval jen stručně a obecně (viz bod 64 napadeného rozsudku). I v nyní projednávané věci je tedy tato část kasační stížnosti důvodná (v nynější věci je v tomto ohledu odůvodnění městského soudu dokonce ještě obecnější než v případě rozsudku zrušeného rozsudkem *S. I.*).

[41] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku naopak nemůže způsobit závěr městského soudu, podle něhož žalovaná „podrobně vysvětlila“, že obchodování s drogami je obecně nepřijatelným závažným protiprávním jednáním (na což stěžovatel stručně upozorňuje v bodě 183 kasační stížnosti). Je sice třeba v obecné rovině připustit, že nepřezkoumatelným může být i rozsudek, který přezkoumá nepřezkoumatelné rozhodnutí správního orgánu (rozsudek NSS z 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006-91). Nejvyššímu správnímu

pokračování

soudu však v nyní projednávané věci není zřejmé, jak v tomto směru měla žalovaná pochybit, pokud obchodování s drogami označila za obecně nepřijatelné závažné protiprávní jednání. Pokud takové konstatování žalované městský soud považoval za „podrobné vysvětlení“, lze sice souhlasit s tím, že se nejedná o přílehlavý přírůstek, nicméně rozhodně bez dalšího nelze takto zvolenou formulaci považovat za důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho nezákonnost (nepřezkoumatelnost).

[42] Za nepřezkoumatelnou považuje stěžovatel i tu část odůvodnění napadeného rozsudku, v níž se městský soud zabýval vadami oznámení o zahájení správního řízení. Podle stěžovatele se zde městský soud mýlí s jeho argumentací. Stěžovatel v této části kasační stížnosti opakuje jak část žalobní argumentace (body 35-37), tak i text svých dalších podání (bod 20 vyjádření z 2. 9. 2022 a body 47-51 vyjádření z 8. 11. 2022). V kasační stížnosti v této souvislosti městskému soudu vytýká, že „nevysvětluje absenci podstatných náležitostí oznámení“ (bod 146 kasační stížnosti). Náležitostí oznámení se týkala právě již argumentace stěžovatele uplatněná ve výše označených bodech žaloby a je třeba připustit, že v části napadeného rozsudku, který stěžovatel v této souvislosti cituje, se městský soud otázkou náležitostí oznámení skutečně nevěnuje (viz odůvodnění k páté žalobní námitce, body 99 a 100 napadeného rozsudku). Jak nicméně Nejvyšší správní soud ověřil v odůvodnění napadeného rozsudku, náležitostmi oznámení o zahájení řízení se městský zabýval i v souvislosti s dalšími uplatněnými námitkami. Vyslovil se jak k otázce chybného podpisu na oznámení o zahájení řízení (bod 72 rozsudku), tak i číslování a zařazení tohoto oznámení ve spisu (bod 92 rozsudku). Není tedy pravdou, že by tvrzení o chybných podstatných náležitostech oznámení pominul. Tato kasační námitka tak není důvodná. Ve vztahu ke stěžovatelem znovu uplatněné argumentaci týkající se předmětu zahajovaného řízení (v této souvislosti stěžovatel žádné konkrétní výtky stran tvrzené nepřezkoumatelnosti neuvedl) pak lze pouze pro úplnost dodat, že správním soudům nic nebrání v tom, se s odůvodněním žalovaného správního orgánu ztotožnit či na ně dokonce jen odkázat.

[43] K zopakování žalobní argumentace (a dalších podání z řízení před městským soudem) stěžovatel přistoupil i v případě závěrů městského soudu týkajících se nedůvodnosti jeho omluvy z jednání před žalovanou. I zde stěžovatel především uvádí, že se jeho námitkami se městský soud dostatečně nevypořádal. Ani zde mu ovšem nelze přisvědčit. Městský soud totiž v odůvodnění napadeného rozsudku jasně vysvětlil, na základě čeho se s žalovanou ztotožnil ohledně toho, proč nebylo možno považovat omluvu stěžovatele za včasnou. Neopomněl pak ani otázku možného legitimního očekávání, pokud jde o opětovné odložení jednání (viz body 96-97 rozsudku). Městský soud jasně zdůraznil požadavek včasnosti omluvy (k níž má navíc dojít bezodkladně), v čemž lze spatřovat jasnou reakci na podstatu dané části žalobní argumentace stěžovatele, který ostatně na tyto závěry městského soudu v kasační stížnosti nijak konkrétně nereaguje. I v této části tedy nelze souhlasit se stěžovatelem v tom, že by napadený rozsudek byl nepřezkoumatelný. Lze dodat, že námitkami týkajícími se samotného věcného vypořádání otázky neúčasti stěžovatele při jednání žalované (resp. jeho omluvy), se Nejvyšší správní soud bude zabývat níže.

[44] Nejvyšší správní soud pak nesouhlasí se stěžovatelem ani v tom, že se městský soud nedostatečně zabýval jeho námitkou týkající založení matričního listu a výpisu z kárné evidence do správního spisu až po skončení řízení a vyhlášení rozhodnutí. Stěžovatel uvádí,

že toto pochybení, na které v žalobě upozornil, vnímal v tom smyslu, že se s těmito listinami nemohl před rozhodnutím žalované seznámit a k jejich obsahu se vyjádřit. Jak nicméně plyne z příslušné části odůvodnění napadeného rozsudku (viz jeho bod 94), městský soud zde jasně uzavřel, že se v tomto ohledu jednalo o skutečnosti (podklady) známé žalované z její úřední činnosti, přičemž správní orgány nejsou povinny listiny obsahující takové skutečnosti do spisu zakládat. Jde o dostatečnou reakci na shora zmíněné žalobní námitky stěžovatele. Pro úplnost je možno dodat, že správnost zmíněného závěru městského soudu stěžovatel v kasační stížnosti nenapadá a pouze se vymezuje vůči „nevýstižně“ vypořádané námitce.

[45] Nedostatky odůvodnění napadeného rozsudku spatřuje stěžovatel i v tom, že městský soud nereagoval „řádně“ na jeho argumentaci týkající se nezákonnosti důkazu spočívajícího v opisu z rejstříku trestů z 9. 6. 2021. Jak již plyne z reprodukční části tohoto rozsudku, v této souvislosti stěžovatel v kasační stížnosti především zcela převzal text žaloby (body 58-84). Ten se však týká závěrů žalovaného a žalobou napadeného rozhodnutí, a nikoliv městského soudu. Není přitom (ani nepřímou či z kontextu kasační stížnosti) zřejmé, které konkrétní závěry napadeného rozsudku stěžovatel takovou argumentací zpochybňuje. Stěžovatel vedle textu žaloby v kasační stížnosti (viz její bod 174) cituje část odůvodnění napadeného rozsudku, k níž dodává, že *„takový závěr však z citované literatury nijak nevyplývá a je v rozporu s žalobcem citovanou komentářovou literaturou“* (bod 175). Takovou argumentaci, pokud je jejím smyslem zpochybnit věcné závěry napadeného rozsudku, rozhodně nelze považovat za přípustnou ve smyslu výše již citované judikatury (viz bod [32] shora). Nemůže být úkolem Nejvyššího správního soudu za stěžovatele domýšlet, v čem konkrétně je citovaný závěr městského soudu chybný. Zamýšlí-li stěžovatel touto argumentací zpochybnit přezkoumatelnost napadeného rozsudku, je k tomu třeba uvést, že byť ani v tomto ohledu nepřibližuje, konkrétně kterou část z jím opakované argumentace měl městský soud opomenout, je povinností Nejvyššího správního soudu zabývat se otázkou přezkoumatelnosti rozsudku z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[46] Nejvyšší správní soud v návaznosti na výše uvedené poukazuje na to, že v souvisejícím rozsudku S. I vytkl městskému soudu nedostatky odůvodnění i pokud jde právě o tu jeho část, která se týká vyžádání si opisu z rejstříku trestů a dalšího postupu policejního orgánu s tímto opisem (viz zejména bod 22 rozsudku S. I). Jak v něm mimo jiné konkrétně uzavřel, *„městský soud sice vysvětlil, že policejní orgán si obecně i před zahájením trestního řízení může opis vyžádat. Nevysvětlil však, zda tak může učinit i v případě, že je zcela zjevné, že ke spáchání trestného činu nedošlo, popř. že v nyní posuzované věci tento závěr nebyl zcela zřejmý již z podaného trestního oznámení, resp. nevysvětlil z jakého důvodu bylo vhodné či nezbytné, aby si policejní orgán opis vyžádal pro posouzení spáchání trestného činu. Obecné konstatování městského soudu, že smyslem jednání Policie ČR nebylo obcházení zákonné úpravy poskytování opisů a že utváření právního názoru i skutkového hodnocení je postupný proces nelze považovat za dostatečné vypořádání námitky stěžovatele“*. V této části jsou závěry rozsudku S. I přenositelné i na nyní projednávanou věc. Být se relevantní části odůvodnění obou rozsudků městského soudu do určité míry obsahem i rozsahem liší, na uvedenou otázku (viz citace shora) nedává dostatečnou odpověď ani odůvodnění rozsudku v nynější věci, přestože i zde ji stěžovatel již v žalobě uplatnil. S ohledem na výše uvedené je tak třeba stěžovateli přisvědčit v tom, že napadený rozsudek v této části trpí nepřezkoumatelností. Jde-li však o další související otázky, zde lze mít za to, že na podstatu žalobní argumentace odůvodnění

pokračování

nyní napadeného rozsudku reaguje sice stručně, ale v míře dostatečné z hlediska požadavků soudní judikatury (viz bod [39] shora). Rozsudek v nyní projednávané věci totiž v tomto ohledu především vychází z analogie s trestním právem procesním, obsahuje konkrétní odkazy na ustanovení trestního řádu i odbornou literaturu. Zahrnuje i výslovné úvahy městského soudu, proč se podle něj dostal opis z evidence rejstříku trestů stěžovatele do dispoziční sféry žalované zákonným způsobem (viz body 102 a násl. odůvodnění napadeného rozsudku). Stěžovatel v kasační stížnosti nicméně nikterak nepřibližuje, v čem jsou právě takové závěry nedostatečné, ani v čem jsou případně chybné.

[47] Obecně pak lze k námitkám týkajícím se nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku ve shodě s bodem 30 rozsudku *S. I* ještě dodat, že ani v tomto případě se Nejvyšší správní soud nemohl výslovně zabývat obecnými (v úvahu přicházejícími) námitkami nepřezkoumatelnosti. Jak již plyne z výše uvedeného, z argumentace stěžovatele totiž začasť není ani zřejmé, jaké konkrétní žalobní námitky měl dle něj městský soud opomenout. Stěžovatel dále v některých námitkách nepřezkoumatelnosti vytrhává jednotlivé věty odůvodnění napadeného rozsudku z kontextu (na řadě míst pak pouze bez dalšího označuje – podle něj nedostatečné – zdůvodnění městského soudu za absurdní či upozorňuje na bagatelizaci jeho argumentace). K tomu je nicméně třeba i zde zdůraznit, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl soud rozhodnout, resp. jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (rozsudky NSS z 28. 2. 2017, čj. 3 Azs 69/2016-24, a z 27. 9. 2017, čj. 4 As 146/2017-35).

[48] Shora uvedenou argumentaci (ve spojení s judikaturou uvedenou v bodě [39] tohoto rozsudku zdůrazňující skutečný smysl nepřezkoumatelnosti) pak lze vztáhnout jak na část kasační argumentace, v níž stěžovatel zpochybňuje postup městského soudu, který nereagoval na všechny dílčí žalobní námitky (viz bod 60 a násl. kasační stížnosti), tak na podle stěžovatele nedostatečné odůvodnění neprovedení jeho důkazních návrhů (bod 66 a násl. kasační stížnosti). Stejně tak nelze postup městského soudu považovat ani za vzájemně rozporný (jak tvrdí stěžovatel v bodě 176 kasační stížnosti). Je totiž zcela na úvaze soudu, jak při dokazování postupuje. Pokud shledá, že určitá skutečnost bude prokázána jinými (než účastníky navrhovanými) důkazy, nic mu nebrání v tom, aby návrhy účastníků na dokazování zamítl a provedl důkazy jiné.

[49] Jde-li pak o námitky, které měly být podle stěžovatele vypořádány, ovšem městský soud se jimi nezabýval, spadá sem i ta část kasační argumentace, v níž stěžovatel zpochybňuje opožděné uplatnění námitek týkajících se nekonzistentního a disproportčního postupu žalované vůči němu oproti jiným advokátům. Ani s tou se však Nejvyšší správní soud ztotožnit nemohl. Městský soud ve vztahu k této argumentaci vyšel z toho, že stěžovatel tuto námitku uplatnil až po uplynutí lhůty k podání žaloby (bod 63 napadeného rozsudku). Podle stěžovatele však tato argumentace pouze rozvíjela včas uplatněný žalobní bod, podle něhož ani jeho domnělá trestná činnost nepředstavuje ohrožení řádného výkonu advokacie, a tedy ani není důvodem jeho vyškrtnutí ze seznamu advokátů. Městský soud tedy podle něj pochybil, pokud se touto argumentací nezabýval.

[50] Vymezením toho, jaké požadavky jsou kladeny na formulaci žalobního bodu, se již Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně (viz zejména rozsudek rozšířeného senátu z

24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Právní důvody nezákonnosti musí být dle této judikatury vymezeny dostatečně přesně tak, aby bylo zřejmé, jakým směrem má správní soud směřovat svůj přezkum. Smyslem zákonem předpokládané koncentrační zásady je v zákonné lhůtě pro podání žaloby postavit na jisto rozsah důvodů na základě kterých bude soud přezkoumávat rozhodnutí správního orgánu (účelem lhůty k uplatnění žalobních bodů je pak časové fixování základního rozsahu toho, co bude předmětem soudního přezkumu, aby byla zajištěna patřičná míra právní jistoty účastníků řízení a rychlost řízení). Stěžovatel v této souvislosti v kasační stížnosti konkrétně neuvádí, v jaké části jeho obsáhlé žaloby (či dalších vyjádření uplatněných ještě v běžící lhůtě pro podání žaloby) měl žalobní bod související s disproportčním postupem žalované uplatnit. Pokud však poukazuje na to, že včasné uplatnění žalobního bodu v této souvislosti spatřuje v argumentaci týkající se nenaplnění důvodu pro vyškrtnutí dle § 8 odst. 1 písm. c) zákona o advokacii, nelze mu přisvědčit. Tato část žalobní argumentace se totiž zjevně týkala naplnění podmínek pro vyškrtnutí dle citovaného ustanovení právě a pouze v jeho případě (viz bod 105 a násl. žaloby). Později uplatněná sporná část argumentace (viz zejména jeho podání ze 17. 8. 2023) se pak týkala mimo jiné porušení zásady předvídatelnosti a legitimního očekávání. Z hlediska právního posouzení a vymezení rámce soudního přezkumu (viz shora citovaná judikatura) se tedy jednalo o otázky odlišné. Naplnění zákonného požadavku na řádnou formulaci žalobního bodu [§ 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], pak ani nelze zaměňovat s navrhováním důkazů k prokázání již uplatněných tvrzení (§ 77 s. ř. s.). V této části se tedy stěžovateli závěry městského soudu zpochybnit nepodařilo.

IV.3 Další námitky

[51] Ačkoliv Nejvyšší správní soud v návaznosti na námitky stěžovatele (ve shodě s rozsudkem S. I) dospěl k závěru, že rozsudek městského soudu je v části nepřezkoumatelný, nebrání to ani v nyní projednávané věci tomu, aby se zabýval dalšími kasačními námitkami napadajícími závěry, které jsou oddělitelné od nepřezkoumatelné části rozsudku (usnesení rozšířeného senátu NSS z 19. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS).

[52] V rámci zbývajících kasačních námitek stěžovatel poukazuje v první řadě na procesní pochybení, jichž se podle něj městský soud dopustil. Předně upozorňuje na to, že městský soud napadený rozsudek založil na důkazech a z nich vyplývajících skutečnostech, ač dokazování vůbec neprováděl. V tomto směru lze přisvědčit stěžovateli v tom, že pokud soud vychází ze skutečností (listin), které nejsou součástí správního spisu, je třeba takové listiny provést k důkazu postupem podle § 77 odst. 1 s. ř. s. Jak Nejvyšší správní ověřil ze záznamu z jednání před městským soudem, ten skutečně neprovedl dokazování listinami, z nichž minimálně některé nebyly součástí správního spisu předloženého soudu a na něž stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje (viz bod 5 kasační stížnosti). I kdyby však předložení těchto listin nebylo přípustným „doplněním“ správního spisu (k tomu viz níže), je třeba zdůraznit, že k tomu, aby vada řízení před soudem měla za důsledek zrušení napadeného rozhodnutí (rozsudku), musí mít především potenciál vlivu na jeho zákonnost. Jinak řečeno, o vadu, která má za následek zrušení napadeného rozhodnutí se nejedná tehdy, pokud lze dovodit, že by výrok byl stejný i za situace, že by k takové vadě nedošlo (rozsudek NSS z 14. 10. 2005, čj. 6 Ads 57/2004-59). V tomto ohledu v nyní projednávané věci především nelze přehlédnout, že stěžovatel se jednání u městského soudu nezúčastnil (omluvil se a souhlasil s tím, že věc lze projednat bez jednání). Navíc k důkazu neprovedené listiny

pokračování

předložila soudu žalovaná (jež se jednání u soudu zúčastnila), tedy ani v jejím případě nelze předpokládat, že by případné řádné provedení dokazování nějakým způsobem ovlivnilo její pohled na věc. Z pohledu Nejvyššího správního soudu je v této souvislosti podstatné, že stěžovatel by se s ohledem na svoji nepřítomnost při jednání stejně k provedeným důkazům nevyjádřil a žalované byly zmíněné listiny známy. Určující dále je, zda stěžovatel z odůvodnění napadeného rozsudku mohl seznat, jaké závěry a z jakých podkladů městský soud dovodil, přičemž ve vztahu k tomu není klíčové, zda takové závěry městský soud učinil na základě řádně provedeného dokazování. Pokud by se Nejvyšší správní soud ztotožnil s touto námitkou stěžovatele a pouze s ohledem na neprovedené dokazování rozsudek městského soudu zrušil, jednalo by se o čistě formální postup, který by se ve výroku napadeného rozsudku sám o sobě nijak neprojevil. Pochybení městského soudu vedoucí ke zrušení napadeného rozsudku pak tím spíše nelze spatřovat ani v tom, že podle stěžovatele namísto dokazování jen „ledabyly zmínil“ přípis Rejstříku trestů.

[53] Odkazuje-li stěžovatel následně na to, že správní soud by neměl být první, kdo (namísto správního orgánu) hodnotí obsah nově předložené listiny, lze k tomu dodat, že stěžovatelem v této souvislosti odkazovaný rozsudek čj. 10 Afs 352/2019-26 zde není přílehlavý. Nelze totiž podle Nejvyššího správního soudu srovnávat význam nově předložených závazných informací o celním zařazení určitého zboží (v odkazovém rozsudku desátého senátu) s listinami týkajícími se dílčích otázek průběhu jednání před žalovanou. Jakkoliv lze chápat význam stěžovatelem uváděných listin pro zaznamenání průběhu daného řízení, resp. jednání před žalovanou (k tomu stěžovatel v kasační stížnosti opakuje mimo jiné svoji argumentaci z žaloby), stále se jedná pouze o listiny týkající se nikoliv podstaty samotné věci, ale dílčích procesních otázek. Pokud by se Nejvyšší správní soud v tomto ohledu ztotožnil s výkladem prosazovaným stěžovatelem, fakticky by to znamenalo popření § 77 odst. 2 s. ř. s., podle něhož *v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem*. Správní soudy by neměly provádět rozsáhlé dokazování nebo zásadní doplnění dokazování (srov. též Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, str. 629). K porušení tohoto principu podle Nejvyššího správního soudu však v nyní projednávané věci nedošlo. Ve stejné logice pak nelze souhlasit ani se stěžovatelem (i v jiných souvislostech) opakovaně proklamovaným názorem, že městský soud svým rozsudkem činnost žalované nepřípustně nahradil.

[54] Nic nezákonného pak podle Nejvyššího správního soudu nelze spatřovat ani ve formě (telefonické), kterou si městský soud vyžádal některé listiny od žalovaného, ani v tom, že tak učinil až těsně před jednáním. Z povahy věci totiž v obecné rovině nelze vyloučit ani situaci, kdy účastníci soudu některé listiny předkládají právě až při jednání. Pro úplnost soud dodává, že omluva stěžovatele z jednání před soudem byla učiněna až pozdě odpoledne den před jednáním, tedy nelze ani dovozovat, že by snad městský soud požadoval předložení některých listin až v návaznosti na omluvu stěžovatele. Stejně tak není ani jakkoliv zapovězeno, aby si správní soud vyžádal listiny, ač je žádný z účastníků k důkazu výslovně nenavrhl. Poukazuje-li v této souvislosti stěžovatel na to, že byl před jednáním nahlízet do spisu a nemohl předvídat předložení uvedených listin, lze k tomu dodat, že dle záznamu ve spisu do něj stěžovatel nahlížel dne 13. 7. 2023, ovšem jednání bylo nařízeno až na 30. 8. 2023. Jednání u správního soudu slouží mimo jiné právě k tomu, aby se v jeho průběhu provádělo dokazování (viz § 77 odst. 1 s. ř. s.). Možnou reakcí účastníků na provedené

dokazování může typicky být další důkazní návrh. Pokud tedy chtěl mít stěžovatel jistotu, že při nařízeném jednání případně nebude provedeno dokazování listinami, se kterými doposud nebyl seznámen, měl se jednání zúčastnit. Důsledkem opačného výkladu by bylo to, že by fakticky mohl jakýkoliv účastník omluvený z jednání zpětně zpochybňovat provedené dokazování.

[55] Další část kasační argumentace stěžovatele se týká tvrzených nedostatků správního spisu (jeho obou „verzí“), resp. listin, jež jsou jeho součástí. V této souvislosti stěžovatel především zdůrazňuje, že nelze připustit, aby žalovaná *ex post* do správního spisu zakládala další listiny. Formou a podobou správního spisu žalované se městský soud v napadeném rozsudku zabýval na různých místech, a to v souvislosti s více námitkami. Jednak v tomto ohledu vyšel mimo jiné z toho, že vady zápisu z příslušné schůze představenstva žalované byly zhojeny předložením „úplného zápisu“ při jednání u soudu (bod 78 napadeného rozsudku). V návaznosti na vyjádření žalované při jednání pak dále konstatoval, že „*žalovaná vede správní spis zároveň jak v elektronické, tak v tištěné podobě*“ (bod 73 rozsudku, zvýraznění provedl NSS). Z elektronické verze spisu pak vycházel městský soud jak ve vztahu k posouzení již zmíněné otázky nedostatků zápisu ze schůze představenstva žalované, tak i v případě hodnocení toho, zda bylo oznámení o zahájení řízení i originály rozhodnutí podepsány předsedou žalované (viz body 73-75 rozsudku). V rámci vypořádání námitek týkajících se zařazení některých listin do správního spisu (body 92-95) pak výslovně neuvádí, z jakého správního spisu vychází. Lze dodat, že ze soudního spisu plyne, že žalovaná městskému soudu k jeho žádosti zaslala „*spisový materiál v elektronické podobě*“. Ze záznamu o jednání před soudem pak plyne (a upozornil na to i stěžovatel v kasační stížnosti), že pochybnosti o podobě předloženého správního spisu zde vyslovil i sám městský soud. Ostatně minimálně ve vztahu ke zmíněnému „úplnému zápisu“ vychází městský soud až z listiny, kterou si dodatečně vyžádal a která zjevně součástí původně předloženého správního spisu nebyla.

[56] K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl přezkoumat napadený rozsudek z hlediska stěžovatelem uplatněných kasačních námitek týkajících se obsahu, vedení, resp. nepřipustného doplnění správního spisu je nicméně v první řadě třeba vyjasnit, jaký správní spis (jaké jeho „verze“) je originálem, jež je určující pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí a jež byl k dispozici v průběhu správního řízení účastníkům. Z odůvodnění napadeného rozsudku však v tomto ohledu neplyne, jaký je v tomto směru náhled městského soudu. Na jedné straně totiž vyslovil ve vztahu k předloženému spisu určité pochybnosti. Jeví se dále, že (především) vycházel z jeho elektronické verze, přičemž současně akceptoval doplnění spisu (či provedení dokazování – viz výše) listinou, která nebyla jeho součástí v předložené podobě. Z výše citované předkládací zprávy žalovaného by se pak dalo dovozovat, že spisový „materiál“ existuje i v jiné (neelektronické) verzi. V bodě 62 rozsudku navíc městský soud odkazuje na „listinnou“ podobu spisového materiálu předloženou při jednání.

[57] Aniž by tedy bylo zřejmé, co je v projednávané věci správním spisem, a to jak z hlediska právního (vedení správního spisu podléhá určité právní úpravě), tak i z hlediska faktického, nelze zodpovědět otázky, které v dané věci stěžovatel nastolil. V tomto ohledu je třeba upozornit na to, že pochybnosti ohledně podoby (a obsahu) spisu stěžovatel vyslovil již v žalobě, stejně tak jako již součástí žaloby učinil i související argumentaci zpochybňující

pokračování

elektronický originál žalobou napadeného rozhodnutí. S těmito (pro danou věc zásadními) otázkami se však městský soud v napadeném rozsudku nijak nevypořádal. Přitom s ohledem na sporné otázky by z jeho rozhodnutí mělo být kromě toho, který správní spis je „originálem“, současně také zřejmé, které listiny byly případně součástí správního spisu jen ve zkrácené podobě (výňatek) a proč, případně zda některé listiny (a z jakého důvodu) nebyly jeho součástí a jsou předkládány soudu zvlášť (k doplnění spisu či k provedení důkazu). V tomto ohledu nezbývá, než se ztotožnit s přílehlavým odkazem stěžovatele na shora již zmíněný rozsudek NSS čj. 8 Afs 115/2018-113 zdůrazňující význam vedení správního spisu a jeho evidence.

[58] Přestože daný okruh námitek stěžovatele nemířil primárně k nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozsudku, Nejvyšší správní soud se tedy těmito námitkami (týkajícími se nedostatků správního spisu, jeho vedení a některých v něm založených listin) nemohl věcně zabývat (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.), aniž by bylo vyjasněno, z čeho (z jakého správního spisu) v této souvislosti městský soud vycházel a jak nahlížel na otázku, co je originálem spisu a proč. Napadený rozsudek je proto i v této části nepřezkoumatelný a kasační stížnost proto důvodná. Bez vyřešení popsané otázky se nelze zabývat ani možným zaměňováním pojmů „neveřejný“ a „tajný“ ze strany žalované, resp. polemikou stěžovatele s tím, co je originálem rozhodnutí.

[59] Jak již bylo shora uvedeno, kasační stížnost ve vztahu k otázce (ne)důvodnosti omluvy stěžovatele z jednání před žalovanou směřuje nejen k nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku (viz výše), ale týká se i samotného věcného posouzení městským soudem. V tomto ohledu jistě nelze nic namítat proti obecnému východisku stěžovatele, podle něhož porušení práva účastníka řízení na účast u ústního jednání (a při provádění důkazů), může založit nezákonnost správního rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozsudku není zřejmé, že by městský soud něco takového popíral. Stěžovatel však v návaznosti na toto východisko v kasační stížnosti (kromě opětovného zopakování své argumentace z řízení před městským soudem) reaguje pouze na závěry napadeného rozsudku týkající se opakovaných žádostí stěžovatele o odročení jednání. Městský soud nicméně své závěry nezaložil na tom, že by si snad stěžovatel důvody omluv z přechozích jednání (jak uvádí v kasační stížnosti) vymyslel, nebo že by tyto důvody nebyly objektivního rázu (kolize s jiným jednáním, onemocnění COVID-19). Závěry městského soudu zde směřovaly zjevně k tomu, že právě s ohledem na ochranu procesních práv stěžovatele bylo několika jeho předchozím žádostem o odročení jednání vyhověno. Pokud na tuto skutečnost (navíc v souvislosti se zmiňovanou otázkou legitimního očekávání stěžovatele ve vztahu k dalšímu odročení jednání) městský soud upozornil, nelze v tom bez dalšího spatřovat jakékoliv jeho pochybení, a to tím spíše pokud v této souvislosti přílehlavě poukázal na judikaturu, podle níž lze v oddalování okamžiku sdělení omluvy spatřovat znaky obstrukčního jednání. Lze ostatně opětovně připomenout, že k otázce bezodkladného provedení omluvy (stěžovatel měl podle městského soudu na omluvu 12 dní a provedl ji až v 0:00 hod. v den jednání) stěžovatel v kasační stížnosti neuvádí nic. Tato část kasační stížnosti proto není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

[60] Přestože tedy Nejvyšší správní soud shledal podstatnou část uplatněných kasačních námitek nepřijatelnou případně nedůvodnou, v některých námitkách stěžovateli přisvědčil.

Rozsudek městského soudu proto zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§110 odst. 1. s. ř. s.). V něm tento soud rozhodne vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení se tak především přezkoumatelně vypořádá s námitkami a argumentací stěžovatele, u níž tak doposud neučinil (viz body [40] a [46] tohoto rozsudku), resp. vyjasní otázky ohledně vedení správního spisu žalovanou, které jsou pro vypořádání dalších námitek nezbytné (viz body [55]-[58] tohoto rozsudku).

[61] Městský soud v novém rozhodnutí rovněž rozhodne o nákladech řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 7. srpna 2025

Milan Podhrázký
předseda senátu